

OPPSUMMERING

Fortolkere forsøker som regel å finne fram til noe nytt. Men sannhet er selvfølgelig sannhet. Den er verken noen gang ny eller blir noen gang gammel. Nye begivenheter som får plass i avisspaltene, er bare midlertidige fenomener som dukker opp den ene dagen og forsvinner den neste. Men siden sannhet er uforanderlig og permanent, er den alltid det den er. Den som forsøker å forandre eller modifisere den har åpenbart ikke kjent sannheten. Så alle vismenn som har gått den søkendes vei og nådd det øverste mål, kan ikke annet enn å forkynne den samme sannheten. De sår altså ikke uenighet mellom menneskene. Den som forsøker å gjøre dette, er åpenbart uvitende om sannheten. Det som Krishn har avdekket i Geeta, er det samme som vismenn som kom før ham visste og som vismenn som kommer senere vil snakke om hvis de har kjent det.

Vismenn jevner ut den velvalgte vei og gjør den bredere ved å motarbeide misforståelser og blinde skikker som bare fortøner seg som sannhet. Dette har vært et vitalt behov siden begynnelsen, for mange avvikende synspunkter dukker opp i tidens løp. De likner så farlig mye på sannheten at det er nesten umulig å skille dem fra virkeligheten. Men siden virkeliggjorte vismenn dveler i det innerst vesen, kan de skille ut synspunkter som er i strid med sannheten. De er i stand til å framstille sannheten i en klar form og tilskynde andre menn til å strebe etter den. Det er dette alle seere-profeter - Ram, Mahabir, Buddh, Jesus og Muhammed har gjort. Slik var det også med de senere Tulsidas, Kabir og Guru Nanak. Men beklagelig nok, etter at en vismann er gått bort fra denne verden, begynner tilhengerne hans i stedet for å følge veien som han viste dem, gradvis å vende tilbake til og tilbe slike fysiske gjenstander som hans fødested eller stedene han frekventerte i sitt liv. Med andre ord, de begynner å tilbe den store Sjel. Deres erindring om vismannen er absolutt skarp og sterk i begynnelsen, men den blir utydelig i tidens løp og menneskene blir stadig mer påvirket av misforståtte og falske oppfatninger som til slutt utkrystalliserer seg i stupide, irrasjonelle handlemåter.

Mange slike skikker som man påstår representerer sannheten, hadde også blomstret på Yogeshwar Krishns tid. Han var en virkeliggjort vismann som hadde sanset den høyeste åndelige virkelighet og motsatt seg disse falske oppfatningene og oppfylte på denne måten sin gitte forpliktelse til å føre menneskene tilbake til den rette vei. Forteller han ikke Arjun i 16. vers i kapittel 2 at "det uvirkelige har intet vesen og det virkelige har intet ikke-vesen, og sannheten om begge er også blitt sett av mennesker som kjenner virkeligheten"? Det uvirkelige har ingen eksistens mens på den annen side er det virkelige aldri ikke-eksisterende. Krishn innrømmer også samtidig at han ikke sier dette som en inkarnasjon av Gud: han sier bare det som også er blitt bekreftet av andre vismenn som erkjente sannheten om Sjelens identitet med Den altgjennomtrengende øverste ånd. Hans skildring av menneskekroppen som handlingens sfære (kshetr), og av den som blir åndelig dyktig ved å undertrykke den (kshetrasya), er i tråd med det som også ofte er blitt hevdet av andre store menn med skjønnsomhet. Krishn belyser det innerste vesen ved oppgivelse og fornektning i kapittel 18 og trekker fram en av fire forskjellige oppfatninger som var framherskende på hans tid og forsvaret den.

Siden sannhet er en, evig og uforanderlig, er det en naturlig følge at alle vismenn er ett. Krishn forteller Arjun i kapittel 4 at det var han som underviste Vivaswat, Solguden i den evige yog. Men hvordan skal vi – i likhet med Arjun – knytte troverdighet til den påstanden? Vivaswat ble født i den fjerne, uklare fortid, mens Krishn har hatt en nylig fødsel – i en tid som huskes. Krishn fjerner Arjuns tvil ved å fortelle ham at de alle har gjennomgått tallrike fødsler. Men mens menn som Arjun, som ennå ikke har fullført sin søkende ferd, ikke er klar over sine tidligere fødsler, husker Krishn, som har skuet sitt Jeg og virkeliggjort den ikke-manifesterte Gud, dem godt. Det er derfor han er en Yogeshwar! Tilstanden han har nådd fram til, er derfor utsigelig og udødelig. Hver gang den åndelige virksomhet som forener enkelmennesket med Gud ble satt i gang, ble initiativet tatt av en opplyst helgen – enten han er en Ram eller en Zarathustra. Sannhetene som Krishn belyser i Geeta, preger også læren til seere som Jesus, Muhammed og Guru Nanak i senere tider.

Alle vismenn tilhører altså ett brorskap. De møtes alle på samme punkt gjennom sin sansning av Guds virkelighet. Det endelige mål som de kommer til, er det samme. Det er mange som beveger seg på virkeliggjørelsens vei, men den endelige lykksalighet som de oppnår, er den samme hvis prosessen knyttet til deres tilbedelse, gjennomføres på en vellykket måte. Etter virkeliggjørelsen eksisterer de som rene, uplettede Sjeler, og kroppene deres er forvandlet til boliger. Enhver som tilhører denne tilstanden og som har opplyst menneskeheten, er en Yogeshwar, en Yog-Herre (forening).

I likhet med alle andre må en vismann bli født et eller annet sted. Men enten et slikt individ blir født i øst eller vest, i hvilken som helst rase eller med hvilken som helst hudfarge, blant tilhengere av en eller annen eksisterende trosretning eller barbariske stammer eller blant de fattige eller rike, er vismannen ikke bundet av etablerte tradisjoner hos menneskene som han eller hun ble født inn i. Det er snarere slik at en vismann har Gud som sitt øverst mål, legger ut på veien som fører mot ham og til slutt blir det som Det øverste vesen er. Dermed kan det ikke være noen forskjeller når det gjelder kaste, klasse, hudfarge eller rikdom i den virkeliggjorte vismanns lære. En vismann mister også den fysiske forskjellen mellom kjønnene, mann og kvinne. For opplyste personer, slik det blir påpekt i det 16. vers i kapittel 15, finnes det bare to typer vesener i hele verdenen, det dødelige og det udødelige. Mens kroppene til alle vesener kan ødelegges, er Sjelene deres udødelige.

Derfor er det beklagelig at vismenns elever som lever i nyere tid, utarbeider sine egne særegne, trangsynte trosoppfatninger og dogmer. Mens tilhengerne av en av disse vismennene kaller seg jøder, kaller andre seg kristne eller muslimer eller hinduer. En vismann er absolutt ikke opptatt med slike benevelser og barrierer, for en slik person er hevet over samfunn og kaster. Han eller hun er bare en seer – en Sjel med opplysning og virkeliggjøring, og ethvert forsøk på å søke kontakt med en sosial klasse er en feil.

Ingen vismann-lærer er derfor et individ som kan refses eller snakkes nedsettende om uansett blant hvilke mennesker de blir født eller om de påvirkes av noen sekterisk tilbøyelighet når en slik vismann tilbes av medlemmer av en bestemt trosretning. Den virkeliggjorte vismann er upartisk, og ved å rakke ned på en slik

person undergraver vi bare den allestedsnærværende Gud som har tilhold i oss, det fjerner oss fra ham og skader Jeget. En fullendt vismann er altså den eneste virkelig velgjører vi har i verden. Vismannen er fylt av kunnskap og skjønnsomhet, og han alene kan gi oss de største goder. Det er altså vår viktigste plikt å rendyrke og framelske velvilje for ham eller henne, og vi bare narrer oss selv hvis vi fratar oss denne følelsen av vennlighet og ærbødighet.

Et langvarig og vanskelig problem i India, proselyttisering – overgang fra én religiøs tro til en annen – har skapt så irrasjonelle og voldsomme følelser at de i dag truer selve eksistensen til landet. Det gjør det nødvendig at vi nærmer oss problemet objektivt og med et åpent sinn slik at vi kan få et klart inntrykk av bakgrunnen og implikasjonene. Spørsmålene som må besvares, er: Hvem har ansvaret for masseomvendelsene våre? På hvilken måte har de som sørger for omvendelser, vært bedre eller verre enn menneskene de har omvendt? Siden Gud er én og sannheten, dharm, også er én og universell, er det egentlig mulig for mennesker å gå over fra én tro til en annen? Får de en annen gud bare ved å forandre navnet og livsførselen?

At proselyttisering på en så sørgelig måte har påvirket dette landet som med rette kan skryte av å ha vært vuggen for den evige sannhet – Sanatan Dharm – er en vanære som gjør at vi må bøye hodet i skam. Men dette er ikke nok, og vi bør tenke grundig gjennom de omstendighetene som har ført til den bedrøvelige tilstanden vi har i dag.

Villfarelsene var blitt så altomfattende omkring de muslimske invasjonene i middelalderen at hinduer faktisk trodde at de kom til å miste sin dharm hvis de bare spiste en håndfull ris eller drakk en munnfull vann fra en fremmeds hender. Tusenvis av hinduer ble overbevist om at de var fratatt sin dharm og tok sitt eget liv. De visste godt hvordan de skulle dø for sin dharm, men de hadde ingen bevissthet overhodet om hva denne dharm besto i. Det var overhodet ingen bevissthet om hvordan den evige, udødelige Sjel, uplettet av noe materielt objekt, kunne dø bare av en berøring. Også fysiske legemer blir drept av et eller annet våpen, men hinduene ble fratatt sin dharm med bare en berøring. Men det var absolutt ikke dharm som ble ødelagt. Det som egentlig opplevde å bli ødelagt, var bare

en rekke misforståelser. Mugisuddin, Bayanas kaji, offentliggjorde en lov under styret til Feroze Tughlaq som sa at muslimer hadde rett til å spytte inn i en hindus munn fordi hinduen ikke hadde sin egen tro og ville bli gjenløst av en muslims spytt. Mugisuddin var egentlig ikke urettferdig da han gjorde dette. Hvis spyting inn i en munn kunne omvende bare en eneste hindu til islam, kunne spyting i brønner omvende tusener. Den egentlige tyrannen på denne tiden var altså ikke den fremmede inntrengeren, men det hinduistiske samfunnet selv.

Vi kan spørre om de som er blitt omvendt fikk dharm? Omvendelse fra en livsform til en annen er ikke dharm. Dessuten var de som omvendte, slett ikke mennesker med dharm. Innerst inne var de som omvendt enda verre ofre for visse misforståelser. Og det var stor synd at uvitende hinduer lot seg narre av disse villfarelsene. For å reformere uvitende og tilbakestående stammer hadde Muhammed utformet regler for sosial orden for å regulere ekteskap, skilsmisse, arv, lån og leie, renter, bevis, edsavleggelse, bøter, boforhold og livsførsel. Han hadde også forbudt avgudsdyrkelse, utroskap og utukt, tyveri, berusende drikker, gambling og visse typer usømmelige ekteskap. Men i stedet for å være dharm var alle disse tiltakene bare et forsøk på sosial organisering for å bevege det lydige samfunnet i samtiden mot hans egen lære.

Men samtidig som denne siden ved Muhammeds lære alltid er blitt framhevet, er det lagt liten vekt på hans begrep om dharm. Han har slått fast at Allah holder mennesket ansvarlig. Hvert eneste åndedrag til den syndefulle er blottet for bevissthet om den allmektige, og han fordømmer en synder for hans lastefullhet. Straffen for dette er evig fordømmelse. Hvor mange av oss kan med oppriktighet påstå at vi har levd ifølge dette idealet? Muhammed sørget for at mennesket som ikke skader noen, ikke engang dyr, blir i stand til å høre Guds stemme. Dette skulle gjelde alle steder og til alle tider. Men profetens tilhengere har forandret betydningen av dekretet fullstendig ved å tillegge den store moskeen i Mekka en unik posisjon: det er her man ikke må plukke opp et gresstrå, ikke slakte et dyr, ikke skade noen. På denne måten har også muslimer gått i sin egen felle, og som oftest glemmer man at

den store moskeen bare er et monument for å hylle og holde ved like profetens hellige minne.

Den virkelige betydningen av islam ble forstått av blant andre Tabrej, Mansour og Iqbal. Men de ble alle gjort til offer og forfulgt av religiøse fanatikere og hyklere. Sokrates ble forgiftet, angivelig for å ha konspirert for å omvende mennesker til ateismen. Siden Jesus arbeidet også på sabbaten og ga blinde tilbake synet, ble den samme anklagen rettet mot ham, og han ble korsfestet. Også i India i dag finnes det mennesker som tjener til livets opphold på et bønnested, i en religiøs orden eller sekt eller på et pilegrimsted, som skriker opp om at troen trues hver gang en vismann snakker om virkeligheten. De kan bare stritte mot sannheten og ikke gjøre noe annet fordi de oppfatter utbredelsen av sannheten som en trussel mot deres levebrød. I likhet med dem som forfulgte Sokrates og Jesus, har slike såkalte religiøse mennesker enten glemt eller bevisst lukket øynene for hvorfor et visst hellig minne er blitt bevart i et monument i den fjerne fortid.

Vismenn er fortrolige med allslags livsførsel – ytre og indre, praktisk og åndelig og også verdslig livsførsel og den ideelle livsførsel som hylles i skriftene. Uten slik omfattende kunnskap kan de ikke utforme lover som regulerer det sosiale liv og atferd og sikre en sømmelig orden. Vashisth, Shukracharya, Yogeshwar Krishn, Mahatma Buddh, Moses, Jesus, Muhammed, Sant Ramdas, Dayanand og hundrevis av andre vismenn har i likhet med dem gjort det samme. Men deres sosiale, verdslige tiltak er i beste fall midlertidige. Å utstyre samfunnet med materielle goder er ikke et spørsmål om tro (Sanatan Dharm) fordi fysiske problemer er her i dag og er borte i morgen. Verdslige dispensasjoner fra vismenns side er utvilsomt nyttige i en gitt tid og i en gitt situasjon, men de er derfor bare gyldige i en begrenset periode og dermed kan de ikke godtas som en tidløs orden.

Vismenn opererer som lovgivere, og de har med rette anstrengt seg for å fjerne samfunnsønder. Å tilbe Den øverste ånd i skjønnsomhetens og fornektelsens ånd er kanskje ikke mulig hvis disse ondene ikke elimineres. Bortsett fra dette må det sørges for visse "fristelser" for å lede mennesker som er for opptatte av verden, til en tilstand der de kan sikre en bevissthet om sannheten. Men

den sosiale ordenen som vismenn har sett for seg for å oppnå dette og ordene de har brukt for å formulere denne ordenen, utgjør ikke dharm. De dekker bare menneskers behov i et århundre eller to og omtales som foregangsmenn i noen få århundre til, men de blir absolutt livløse når det dukker opp nye krisesituasjoner i løpet av et årtusen eller høyst to. Sverdet var et vesentlig trekk ved den krigerske organisasjonen som ble bygd opp av guru Gobind Singh for sikhene. Men hva er verdien av å bære et sverd i dagens forandrete omstendigheter? Jesus red på esler, og han forbød disiplene sine til å stjele esler. Men det han måtte ha sagt om disse enkle skapningene, er blitt irrelevant i dag fordi mennesker over hele verden sjelden bruker esler som et transportmiddel. På samme måte forsøkte Yogeshwar Krishn å innføre en bestemt orden i samtidens samfunn ifølge tidens behov, og beretninger om dette finnes i arbeider som Mahabharat og Bhagwat. Dessuten skildrer disse arbeidene den endelige virkelighet – den åndelige essens – fra den ene tidsalderen til den andre. Og vi kommer ikke til å forstå verken det sosiale aspektet og sannheten hvis vi blander sammen forordningen om å nå den endelige frigjøringen og de sosiale tiltakene. Tilhengere føler seg bedrøvelig nok mer tiltrukket av de sosiale, verdslige tiltakene som de i en fart retter seg etter, ikke bare slik de er i en sterkt overdreven form, og er til og med innstilt på å sitere vismenn som et forsvar for de sosiale normene de har akseptert. Og de skjønner ikke at når de gjør alt dette, fordreier de egentlig den rettskafne og sanne handling som fullendte vismenn har anbefalt og gjør den til mange former for selvbedrag. Fordommer – som bunner i uvitenhet – har vokst og vedvart i forhold til alle hellige bøker enten det dreier seg om Ved, Ramayan, Mahabharat, Bibelen eller Koranen.

Det vismenn er mest opptatt av, er kshetr – den indre handlings sfære. Det hevdes ofte at det finnes to handlings sfærer, en ytre og en indre. Men dette stemmer ikke når det gjelder en vismann. Han snakker om bare én sfære selv om de som lytter kan tolke ham forskjellig alt etter deres egne, individuelle tilbøyeligheter. Dette er bakgrunnen for at en enkelt uttalelse tillegges forskjellige implikasjoner. Men Sjelen som har nådd fram til Krishns stadium ved gradvis å ta seg fram på tilbedelsens vei, skuer det som ble

sanset av Herren selv. Han alene erkjenner tegnene som ble gitt i Geeta og vet hva Yogeshwar ville si.

Ikke et eneste vers i hele åpenbaringssangen er opptatt av det ytre livs fenomener. Vi vet alle hvordan vi skal spise og kle oss. Vi dikteres av tid, sted og omstendigheter. Variasjoner i levemåte, oppfatninger og vurderinger som regulerer sosial atferd, er en gave fra naturen. Hvilke forholdsregler kunne Krishn komme med i denne forbindelsen? Enkelte samfunn praktiserer polygami fordi det er flere piker enn gutter, andre aksepterer polyandri fordi det er færre piker. Hvilke lover kunne Krishn formulere for dette? Enkelte underbefolkede nasjoner formaner innbyggerne til å få så mange barn som mulig og belønner dem for dette. I vedisk tid i India gikk en forordning ut på at et par skulle ha minst ti barn. Men i dagens endrete tilstand er det ideelle ett barn eller i høyden to. Det beste er selvfølgelig ikke å få barn i det hele tatt. Jo færre barn, desto færre blir problemene i landet i disse krisetider med overbefolkning. Hvilke regler kunne Krishn innføre for dette?

Det er ikke slik å forstå at Geeta stiller seg helt likegyldig overfor det materielle liv og velstand. Krishn lover i versene 20-22 i kapittel 9: "Mennesker som utfører fromme gjerninger som pålegges av de tre Ved, som har smakt nektar og frigjort seg fra synd og som ønsker seg en himmelsk eksistens ved å tilbe meg med yagya, kommer til himmelen og nyter himmelske gleder takket være sine dydige gjerninger." Det sies at Gud gir det de tilbedende ønsker seg. Men etter å ha nydt de himmelske gleder, må de vende tilbake til den dødelige verden – verden som styres av de tre egenskaper. Men siden de forblir i Gud, den endelige lykkosalighet, og beskyttes av ham, blir de aldri ødelagt. Det er også Gud som gradvis frigjør dem ved å tilfredsstille deres lengsel etter glede og leder dem derfor inn på den vei som fører til det høyeste gode.

Men materiell velstand er uvesentlig i Geeta, og i denne sammenhengen skiller den seg fra Ved. Det finnes tallrike hentydninger til dem i Geeta, men Veds hellige bøker er ikke annet enn milesteiner. Den søkende har ikke bruk for dem etter at han har nådd sitt mål. Siden alle bøkene i Ved bare gir opplysning innenfor grensene for naturens egenskaper, tilskyndes Arjun i det

45. vers i kapittel 2 til å heve seg over dem, frigjøre seg fra uoverensstemmelsene mellom sorg og glede, basere seg på det som er konstant og være likegyldig når det gjelder å skaffe seg det som han ikke har og beskytte det han har slik at han kan hengi seg helt og holdent til det indre Jeg. I neste vers legges det til at den tilbedende ikke har noe behov for Ved etter den endelige frigjøringen på samme måte som et menneske ikke har noe behov for en ussel dam når han har det uendelige hav rundt seg på alle kanter. Det antydes også her at den som går hinsides Ved fordi han kjenner Gud, er en Brahmin. Så selv om nytten av Ved tar slutt for tilbedende i Brahmin-klassen, er det ingen tvil som at Ved har nytte for andre. Krishn proklamerer i det 28. vers i kapittel 8 at etter at yogien har skaffet seg kunnskap om Guds innerste vesen, går han ut over belønningene i de vediske skriftstudier, offerriter, botsøvelser og veldedighet og oppnår på den måten renselse. Det betyr også at de vediske skriftene er levende, og at utførelsen av den foreskrevne yagya er ufullstendig så lenge det endelige stadium ikke er nådd. Det påpekes i kapittel 15 at han som kjenner Gud, roten av Ashwath-treet som er verden, han er en kjenner av Ved. Men den kunnskapen kan man bare skaffe seg ved å sitte med hengivenhet ved føttene til en edel vismann-lærer. Denne tilbedelsesmåten er ikke en bok eller et læresetet, og denne velgjøreren nyter godt av kilden for denne kunnskapen, men det kan ikke benektes at hellige bøker og sentrer for formell instruksjon, tar sikte på å lede mennesker i samme retning.

Ifølge Geeta er det bare én Gud. Vrimmelen av mindre guder og gudinner som tilbes av hinduer, er en klar påminnelse om at ånden i dharm blir ignorert og gir støtet til utallige perversjoner. Siden den foreskrevne oppgaven er en indre prosess i sinnet og sansene, hvor riktig er det å bygge utvendige steder for tilbedelse, som for eksempel kirker og moskeer, og å tilbe idoler som symbolske framstillinger av guder og gudinner? Ideelt sett er hinduer tilhengere av de evige sannheter i Sanatan Dharm – verdier og dyder som vekker den uforanderlige, evige Gud i menneskets hjerte og dermed setter ham i stand til å realisere sitt Jeg. Deres forfedre arbeidet med og fordypet seg i de evige sannheter. De spredte sin innsikt og ga støtet til åpenbaringer over hele verden. Uansett hvor han

kommer fra på kloden vil den som går virkelighetens vei, i bunn og grunn tro på den evige sannhet, Sanantan Dharm. Men hinduer er overveldet av begjær, har gradvis mistet virkeligheten av syne og er blitt ofre for en mengde misoppfatninger. Krishn advarer Arjun sterkt om at det ikke finnes noen entiteter som guder. Uansett hvilken makt et menneske hengir seg til, er det Gud som står bak objektet for hans tilbedelse og belønner ham. Det er Gud som understøtter all tilbedelse, for han er altgjennomtrengende. Derfor er tilbedelse av andre guder ulovlig, og tilbedelsens frukter er forgjengelige. Bare disse uvitende menneskene med sinn som begjæret holder fanget, tilber andre guder. Deres tilbedelsesobjekter varierer alt etter deres medfødte inklinasjoner. Guder er gjenstand for tilbedelse fra gode og dydige menn, men demoner og yaksh tilbes av dem som er fylt av lidenskap og moralsk blindhet, spøkelsener og ånder blir høyaktet av uvitende mennesker. Mange av disse tilbedende hengir seg til og med til alvorlig og sørgelig askese. Men som Krishn sier til Arjun, alle de som tilber urette objekter, skader ikke bare sine fysiske vesener, men også Gud som bor i dem. Slike tilbedende burde derfor oppfattes slik at de er besatt av en syndig, ond legning. Siden Gud har tilhold i hjertene til alle vesener, er det en plikt for alle å søke tilflukt til ham og ham alene. Det sanne sted for tilbedelse er derfor ikke det utvendige, men hjertets rike. Men likevel har mennesker en tilbøyelighet til å tilbe gjenstander som steiner, vann, bygninger av murstein og sement og en mengde andre uverdige guddommer. De plusser enkelte ganger på et bilde av Krishn. Hvor ironisk er det ikke at til og med tilhengere av buddhismen, som legger så stor vekt på Krishns lære, har lagd bilder av sin velgjører Buddha som hele sitt liv fordømte gudebilder. De har glemt ordene som ble sagt av deres edle lærer til hans elskede elev Anand: "Kast ikke bort tiden som er i tilblivelens tilstand."

Dette betyr ikke at steder og gjenstander for guddommelig tilbedelse som templer, moskeer, kirker, pilegrimssteder, gudebilder og monumenter ikke har noen verdi overhodet. Det viktigste er at de holder levende minner om fortidens seere slik at mennesker hele tiden kan huske deres idealer og prestasjoner. Blant disse seerne har det vært både kvinner og menn. Sita, Janaks datter, hadde vært en Brahmin-pike i sitt tidligere liv. Etter farens formaning hadde

hun underkastet seg strenge botsøvelser, men hun oppnådde ingen suksess. Men i hennes neste liv ble hun belønnet da hun ble forent med Ram og æret som uplettet (som Gud selv) og udødelig og som maya - Guds "guddommelige ledsager". Meera var av kongelig byrd, men det var også en oppvåkning til hengivelse til Gud i hennes hjerte. Hun slet med mange hindringer, men triumferte til slutt. Helligdommer og monumenter er blitt bygd for å minnes henne slik at samfunnet kan tilegne seg åndelig liv av hennes fromme eksempel. Enten det gjelder Meera eller Sita eller noen annen visjonær som har lett etter og sanset virkelighet, er hver enkelt av dem et ideal for oss, og vi bør følge i deres fotspor. Men kan det tenkes noen større galskap enn å tro at vi er blitt kvitt vår moralske forpliktelse bare ved å ofre blomster og sandelolje til disse forbildene?

Hvis vi bare ser på rester etter en som vi betrakter som et ideal, blir vi overveldet av en følelse av kjærlig hengivenhet. Det er slik det bør være, for det er bare gjennom inspirasjonen han gir og ved hans veiledning at vi kan komme videre på vår åndelige ferd. Det bør være vårt siktemål å bevege oss skritt for skritt mot det punkt da vi blir det vårt ideal er. Dette er sann tilbedelse. Men selv om det er riktig at vi ikke på noen måte ringeakter våre idealer, mister vi målet av syne fullstendig hvis vi i selvtilfredshet tror at ofringer i form av blader og blomster er alt som skal til for å oppnå det gunstige sluttresultatet.

Når det gjelder å hente visdom fra våre idealer og utnytte dem uansett hva vi kaller dem – eremittbolig, kloster, tempel, moské, kirke, math, vihar eller gurudwara – har de alle sin verdi forutsatt at det dreier seg om genuin åndelighet. Hvem er det som minnes i disse monumentene? Hvilke prestasjoner dreier det seg om? Hvilke botsøvelser er gjennomført? Hvordan ble fullendelsen nådd? Det er for å få vite svarene på slike spørsmål som dette at vi oppsøker disse pilegrims- og tilbedelsessentrene. Men disse sentrene er verdiløse hvis de ikke kan hjelpe oss ved å vise oss eksempler på hvordan en opplyst Sjel har nådd sitt mål. De har heller ikke noen verdi hvis de ikke kan legge fram for oss en framgangsmåte som er virkelig gunstig. I så fall har de ikke annet å tilby enn en eller annen blind, etablert tro eller praksis. Hvis det er slik, påfører vi

oss selv utvilsomt skade ved å frekventere dem. Disse tilbedelsessentrene ble opprinnelig til for å forebygge at individer måtte gjennomføre anstrengende ferder fra et sted til et annet for å bli instruert, og for å erstatte prekener med kollektive samtaler om religiøse emner. Men i tidens løp erstattet avgudsdyrkelse og irrasjonell tilknytning til fastlåste konvensjoner dharm og ga støtet til utallige villedete oppfatninger.

Stavelsen OM er for hinduene symbolet på den ene Gud som Geeta belyser. OM, også kalt pranav – ordet eller lyden – uttrykker Det øverste vesen. I den vediske litteraturen sies det at fortid, nåtid og framtid ikke er annet enn OM. Stavelsen står for den allestedsnærværende, allmektige, uforanderlige Gud. Fra OM kommer alt som er gunstig, all tro, alle himmelske vesener, hele Ved, all yagya, alle ytringer, alle belønninger og alt som er ubesjelet eller besjelet. Krishn sier til Arjun i det åttende vers i kapittel 8: "Jeg er... den hellige stavelsen OM." I det følgende kapitlet sies det: "Han som skiller lag med kroppen og intonerer OM, Gud i ord, og husker meg, når fram til frelse." (Vers 13.) Krishn bekrefter i det 17. vers i kapittel 7 at han også er "bærer og bevarer av hele verden og også den som gir belønninger for handlinger, far, mor og forfedre, den hellige, uforgjengelige OM som er verdig å bli kjent og alle Ved-Rig, Sam og Yajur". I kapittel 10 kaller han seg selv "OM blant ord" og "vokalen akar blant bokstavene i alfabetet" – den første lyden i det hellige OM (versene 25 og 33). Det 23. vers i kapittel 17 slår fast at "OM, tat og sat er tre bilder brukt om Det øverste vesen. Herfra kom i begynnelsen Brahmin, Ved og yagya." Og i det neste verset legges det til: "Dette er grunnen til at handlingene yagya, veldedighet og botsøvelser, slik de er foreskrevet i skriften, alltid settes i gang av de hengivne til Ved med en klingende ytring av stavelsen OM." Krishns endelige dom er at resitering av OM er en sentral nødvendighet og at den skikkelige framgangsmåten må læres ved at man med hengivenhet sitter ved føttene til en fullendt sage.

Krishn er en inkarnasjon, men han er også en vismann – en edel lærer-veileder – som er giveren av yog. Som vi nettopp har sett, hentes, ifølge Yogeshwar, kunnskapen om veien som fører til det endelig gode, måten å legge ut på den og oppnåelsen av den, fra en edel velgjører. Selv det å streife om fra det ene hellige stedet

til det andre eller lignende store anstrengelser, kan ikke føre denne kunnskapen innen vår rekkevidde når det ikke finnes en lærer som kan meddele oss den. I 34. vers i kapittel 4 rådes Arjun til å skaffe seg denne kunnskapen fra vismenn gjennom ærbødighet, forespørsler og troskyldige anmodninger, for bare disse vise Sjeler som er klar over virkeligheten, kan innvie ham i den. Nærhet til en fullendt vismann, oppriktige spørsmål og ærbødige tjenester er midlene til virkeliggjøring. Bare ved å følge denne framgangsmåten kan Arjun omsider høste fruktene av sin åndelige søken. Den store betydningen av en fullendt lærer-veileder blir igjen ettertrykkelig slått fast i kapittel 18: "Mens måten å sikre kunnskap på, den verdifulle kunnskap, og den kunnskapsrike utgjør den trefoldige inspirasjon til handling, utøveren, de handlende og selve gjerningen, er selve gjerningen de trefoldige bestanddelene i handling." Ifølge Arjuns formaning er derfor en opplyst vismann og ikke bøker det viktigste mediet som handling gjennomføres med. En bok gir bare en formel, og ingen sykdom helbredes ved å lære resepten utenat. Det viktigste er anvendelsen – praksisen.

Mye er blitt sagt om villfarelser, og vi møter dem også i forbindelse med handling. Geeta kaster lys over hvordan disse feiloppfatningene oppstår. Krishn sier til Arjun i det 39. vers i kapittel 2 at både Kunnskapens og Skjønnsomhetens vei og Den uselviske handlings vei kan kutte over handlingens lenker og også dens konsekvenser. Å praktisere dem, også i liten utstrekning, kan på en vellykket måte frigjøre fra redselen som ligger i fødsel og død. I begge veier er den resolutte handling ett, sinnet er ett og retningen er også ett. Men uvitende sinn er fulle av endeløse motsetninger. De later som de utfører handling og finner opp tallrike handlinger, riter og seremonier. Men dette er ikke sann handling, og Arjun formaner til å gjennomføre den handling som er forordnet. Denne handlingen følger en utpekt kurs, og er den som setter en stopper for kroppen som har beveget seg fra den ene fødselen til den andre siden uminnelige tider. Denne ferd kan på ingen måte sies å være avsluttet hvis Sjelen må gjennomgå nok en fødsel.

Den utpekte handling er bare én, handlingen vi kaller tilbedelse eller meditasjon. Men det finnes to måter å nærme seg den på: Kunnskapens vei og Den uselviske handlingens vei. Å engasjere

seg i handlingen med en egnet vurdering av ens evner foruten tap og vinning som er en del av foretakendet, er Kunnskapens vei. Den som tilbakelegger denne veien, er seg bevisst hva han er i dag, hvilke forandringer som vil dukke opp i hans rolle dagen etter og at han til slutt kommer til å nå det ettertraktede mål. Siden han går fram med tilbørlig bevissthet om og forståelse for sin situasjon, kalles denne veifarende en vandrer på Kunnskapens vei. Men det mennesket som begir seg ut på Den uselviske handlings vei, begynner sitt foretakende med total tiltro til en tilbødt lærer. Denne sökende overlater vinning og tap til lærerens vurdering. Dette er også Hengivelsens vei. Men det som er verdt å merke seg, er at den utløsende impuls i begge tilfeller kommer fra en edel lærer. Begge elevene er opplyst av den samme vismann, men mens den ene gir seg i kast med den foreskrevne oppgaven med selvtillit, gjør den andre det ved å underkaste seg lærerens nåde. Derfor sier Yogeshwar Krishn til Arjun at det endelige innerste vesen som sikres med Kunnskapens vei, oppnås også med Den uselviske handlings vei. Den sökende som oppfatter de to som identiske, er den som kjenner virkeligheten. Seeren som hevder at begge handlinger er én, er Krishn, og også handlingen er i begge tilfeller én. De som vandrer på begge veier, må kvitte seg med begjær, og resultatet av de to disiplinene, er også ett. Bare holdningene som denne handlingen gjennomføres med, er to.

Denne ene handlingen – den foreskrevne handlingen – er yagya. Krishn har uttrykkelig sagt til Arjun i det niende vers i kapittel 3: "Siden handlemåten i yagya er den eneste handling og all annen virksomhet som mennesker engasjerer seg i, bare er former for verdslig binding, O sønn av Kunti, vær uten tilknytning og gjør din plikt overfor Gud godt." Sann handling er det som frigjør Jeget fra verdens lenker. Men hva består denne handlingen egentlig i, gjennomføringen av yagya, som bevirker fullendelsen av handling? I kapittel 4 har Krishn belyst yagya på mer enn et dusin måter som er kollektive, men en som også er framstilling av framgangsmåten som gir adgang til Det øverste vesen. Alle de forskjellige formene for yagya er faktisk indre kontemplasjonsprosesser – former for tilbedelse som gjør Gud manifest og kjent. Yagya er dermed det spesielle, foreskrevne midlet som gjør at en tilbedende kan

tilbakelegge veien som fører til Gud. Midlene den utpekte oppgaven utføres med – regulering av opphøyd pust, meditasjon, refleksjon og beherskelse av sansene – utgjør handling. Krishn har også gjort det klart at yagya ikke har noe med ikke-åndelige ting å gjøre, og at yagya som utføres ved hjelp av materielle gjenstander, virkelig er å forakte. Slik er det selv om vi kommer med ofringer som er verdt millioner. Sann yagya utføres med innvendig aktivisering av sinn og sanser. Kunnskap er bevissthet om det udødelige innerste vesen som følger av yagya når den avsluttes på en vellykket måte. Yogier som er velsignet med denne transcendentale bevisstheten, blir ett med Gud. Og når målet som skal oppnås, er nådd, er det ikke behov for ytterligere handling av den frigjorte Sjæl, for alle handlinger strømmer sammen i kunnskapen som bunner i direkte sansning av den endelige essens. Frigjøringen av Sjelen er dermed også frigjøring fra handling.

Geeta snakker ikke om annen handling enn denne utpekte handling – yagya som oppnår Gud-erkjennelse. Dette er gjentatte ganger blitt understreket av Krishn. Yagya har han kalt "den foreskrevne oppgaven" – handlingen som det er verdt å utføre – i åpningsverset i kapittel 6. Det blir videre påpekt i kapittel 16 at igangsettingen av Yagya i egentlig forstand først begynner etter at vellyst, sinne og grådighet er fullstendig fjernet (vers 21). Jo mer et menneske er opptatt av verdslige saker, desto mer fristende virker begjær, sinne og grådighet for ham. Også i kapitlene 17 og 18 har Krish tatt for seg den utpekte oppgaven, den verdige og rettskafne, og bekrefter om og om igjen at denne ene handlingen er den gunstigste.

Men dessverre, til tross for Krishns gjentatte advarsel, fortsetter vi å tro at alt vi foretar oss i verden, er "handling", og at det ikke er noe behov for oppgivelse. Det eneste som skal til for at våre handlinger skal være uselviske, er at vi ikke ønsker oss arbeidets frukter. Vi overbeviser oss selv feilaktig om at Handlingens vei fullføres når vi bare går i gang med en oppgave med en følelse av forpliktelse, eller at Fornektelsens vei oppnås hvis vi bare overlater alt vi gjør til Gud. Og med det samme spørsmålet om yagya er brakt på bane, kan vi fabrikkere de fem "store ofre" som for eksempel ofringer til alle vesener (bhoot yagya), drikkoffer til avdøde forfedre

eller ildoffer for å blidgjøre høytstående guder som Vishnu og samtidig messe "swaha". Hvis Krishn ikke hadde uttalt seg konkret om yagya, kunne vi fritt ha fulgt vår egen vilje. Men det er visdommens krav at vi lyster det som er slått fast i skriften. Likevel nekter vi trassig å følge Krishns forskrifter på grunn av den syndefulle arv etter tallrike villedende skikker og oppfatninger foruten tilbedelsesmåter som vi har fått overlevert og som binder vårt sinn i uvitenhetens lenker. Vi kan fjerne oss fra materielle eiendeler, men fordommene som lurer i våre sinn og hjerter forfølger oss overalt hvor vi går. Og hvis vi noen gang nedlater oss til å følge Krishns lære, klarer vi ikke å la være å fordreie den slik at den passer til våre villedete, forutfattede oppfatninger.

Det er opplagt at yagya nødvendigvis inneholder fornektelse. Naturlig nok dukker spørsmålet opp om det finnes noe stadium der man kan oppgi denne handlingen i fornektelsens navn. Det går fram av Krishns argument om dette spørsmålet at også på hans tid eksisterte det en sekt der medlemmene skrøt av å være fornektere fordi de ikke oppfordret til og hadde til og med oppgitt meditasjon. I motsetning til dette har Krishn påstått at det ikke er grunnlag for å gå bort fra den foreskrevne handling verken når det gjelder Kunnskapens vei eller Hengivelsens vei. Den påbudte oppgaven må påbegynnes. Dette er en ufravikelig nødvendighet. Ved konstant og resolutt praksis blir tilbedelsen stadig mer raffinert og til slutt så subtil at vilje og ønske blir fullstendig undertrykt og brakt til taushet. Sann fornektelse er ikke annet enn dette totale opphør av vilje og ønske, og det finnes ikke noe offer før denne fullendelsen som kan kalles fornektelse. I kapittel etter kapittel (2, 3, 5, 6), og særlig i det siste kapitlet, understrekes det at ikke noe menneske blir en yogi – en selvfornekter – ved bare å la være å tenne ild eller ved å oppgi handling.

Hvis vi forstår særpreget i yagya og handling, vil vi også lett forstå de andre spørsmålene som tas opp i Geeta, spørsmålene knyttet til war, den firefoldige oppdelingen av handling, varnsankar, Kunnskapens vei og Handlingens yog. Det vil si hele budskapet i Geeta. Arjun ønsker ikke å kjempe. Han kastet fra seg buen og satte seg nedtrykt bakerst i vognen sin. Ved å meddele ham handlingens kunnskap, overbeviste Krishn ham ikke bare om verdien av det, men fikk ham også til å gi seg i kast med oppgaven han var blitt tildelt.

Siden Arjun er blitt formant til å gripe til våpen og kjempe i nærmere et snes vers, var det uten tvil krig. Men det finnes ikke et eneste vers i hele Geeta som godtar fysisk nedslaktning og blodsutgytelse. Dette går tydelig fram i kapitlene 2, 3, 11, 15 og 18 fordi handlingen som omtales i dem, er uten unntak den foreskrevne handling og utført som ensom meditasjon der sinnet holdes borte fra alle andre gjenstander enn det elskede mål. Når dette er handlingens innhold i Geeta, melder spørsmålet om fysisk krigføring seg rett og slett ikke. Hvis den gunstige vei som forklares i Geeta bare er for dem som ønsker å utkjempe kriger, bør vi se bort fra den. Arjuns prøvelser er faktisk noe som møter oss alle. Hans kvaler og ubesluttksomhet fantes i den historiske fortid, og vi opplever dem også i dag. Når vi forsøker å beherske vårt sinn og konsentrere oss av hele vårt vesen, rystes vi av svakheter som begjær, sinne, forblindelse og desillusjonering. Å bekjempe disse onder og ødelegge dem er krig. Kriger er alltid blitt utkjempet i verden, og blir det i dag, men freden som følger dem, er tilfeldig og flyktig. Sann og varig fred vinnes bare når Jeget har nådd udødelighetens stadium.

Dette er den eneste fred hvor det siden ikke finnes noen uro, og den kan nås bare ved å fullføre den foreskrevne handling. Det er denne handling og ikke menneskeheten som Yogeshwar Krishn har delt i fire varn eller klasser. En tilbedende med utilstrekkelig kunnskap befinner seg på Shudr-stadiet. Det er derfor maktpåliggende for ham å begynne sin søken ved å yte tjenester ifølge sin medfødte evne, for bare på denne måten kan dyktigheten til Vaishya-, Kshatriya- og Brahmin-klassene gradvis bli innpodet i ham. Bare på denne måten blir han i stand til å stige trinn for trinn. I den andre enden har også Brahmin sine feil fordi han ennå er fjernt fra Gud. Og etter at han har smeltet sammen med den øverste Gud, slutter han å være en Brahmin. "Varn" betyr "form". Et menneskes form er ikke hans kropp, men hans medfødte disposisjon. Krishn sier til Arjun i tredje vers i kapittel 17: "Siden troen til alle mennesker, O Bharat, er i overensstemmelse med deres iboende tilbøyelighet, og mennesket i det vesentlige er ærbødig, er han hva hans tro er." Hele menneskets karakter formes av hans tro, og troen er i overensstemmelse med hans dominerende egenskap. Varn er altså en målestokk som kan si noe om den enkeltes kapasitet til å handle. Men etter hvert som

tiden går, glemmer vi enten den foreskrevne handlingen eller kaster vrak på den, og vi begynner å bestemme sosial status ut fra arv. Dermed behandler vi varn som kaste og begynner å knytte bestemte yrker og levemåter til forskjellige mennesker. Dette er sosial klassifisering, mens klassifiseringen som foretas i Geeta, er åndelig. Dessuten har de som har forvansket meningen med varn, også fordreid implikasjonene ved handling for å beskytte sin usikre sosiale status og økonomiske privilegier. Etter hvert som tiden gikk, ble varn bestemt bare av byrd. Men Geeta inneholder ingen slike bestemmelser. Krishn sier at han var skaperen av den firedelte varn. Skal vi på dette grunnlaget slutte at dette bare gjaldt for India siden kaster som våre ikke finnes noe annet sted i verden? Antallet av kastene våre og underkastene er talløse. Betyr dette at Krishn har delt menneskene inn i klasser? Det klare svar på dette finnes i 13. vers i kapittel 4 hvor han slår fast: "Jeg har skapt de fire klasser (varn) ifølge medfødte egenskaper og handling." Han har altså klassifisert handling, ikke mennesker, på grunnlag av iboende egenskaper. Meningen med varn forstås uten vanskeligheter hvis vi har forstått meningen med handling, og betydningen av varnsankar er tydelig hvis vi har forstått hva varn er.

En som avviker fra den foreskrevne handlings vei, er varnsankar. Det sanne Jegets varn er Gud selv. Å komme bort fra veien som fører Jeget til Gud og å gå seg vill i naturens jungel, er å være varnsankar. Krishn har påvist at ingen kan nå fram til Den øverste ånd uten å slå inn på handlingens vei. Fullendte vismenn som er frigjorte, tjener ikke på å gjennomføre handling og taper ikke på å forsake den. Likevel engasjerer de seg i handling til menneskehetens beste. I likhet med disse vismennene er det ingenting Krishn ikke også har oppnådd, men likevel fortsetter han å arbeide flittig til beste for menneskene som sakter akterut. Hvis han ikke utfører sin tildelte oppgave godt og seriøst, vil verden gå til grunne og alle mennesker vil være varnsankar (3, 22-24). Illegitime barn sies å bli født når kvinner gjør seg skyldig i utroskap, men Krishn bekrefter at hele menneskeheten risikerer å havne i varnsankar-tilstanden hvis vismennene som er hos Gud, ikke oppfyller sin forpliktelse. Hvis disse vismennene avstår fra å utføre sin tildelte oppgave, vil de ufullendte etterligne dem, avbryte tilbedelsen og for all framtid

vandre i naturens labyrint. De blir dermed varnsankar, for den uplettede Gud og handlingsløshetens tilstand kan bare nås ved å gjennomføre den foreskrevne handling.

Ved siden av Arjuns frykt for at familier skal gå til grunne i den kommende krigen og den påfølgende fødsel av varnsankar (illegitime) barn, uttrykker han sin engstelse for at uten underdanige ofringer vil forfedrenes Sjeler falle fra himmelen. Derpå spør Yogeshwar Krishn ham hvordan en slik villfarelse har dukket opp i ham. Herren sier at ydmyke ofringer bare er et uttrykk for åndelig uvitenhet, og han påpeker at Sjelen forandrer seg fra å være en medtatt, herjet kropp til å bli en ny akkurat som når en mann kaster av seg gamle klær og ifører seg nye. Kroppen ikke er annet enn en klesdrakt, og i stedet for å dø ifører Sjelen seg bare en ny klesdrakt. Hvem er det vi forsøker å blidgjøre og styrke ved å komme med alle disse ydmyke ofringene? Dette forklarer hvorfor Krishn sier at denne praksisen er et eksempel på uvitenhet. Han understreker det samme når han sier i 17. vers i kapittel 15: "Den udødelige Sjel i kroppen er en del av min, og det er han som er bakgrunnen for de fem sansene og den sjetten – sinnet – som forblir i naturen." Sjelen fører med seg egenskapene, sinnets særpreg og kroppens fem sanser. Herfra drar han av sted og fører dem inn i sin nye kropp. Når den neste kroppen, som er utstyrt med alle midler til fysisk glede, blir umiddelbart sikret for Sjelen, hvem er det så vi ofrer melkaker og drikkofre til?

Når Sjelen kvitter seg med sin gamle kropp, ifører han seg øyeblikkelig en annen, og disse to tingene skjer samtidig. Man kan derfor tenke seg at Sjelene til våre avdøde forfedre gjennom tusen eller flere generasjoner ligger et eller annet sted og venter på å få mat og drikke av sine levende etterkommere og feller sorgens tårer over at disse Sjelene har falt fra sine ikke-eksisterende himmelske boliger. Dette kan ikke være annet enn et eksempel på uvitenhet.

Arjuns engstelse over varnsankar og fallet til de avdøde forfedrenes Sjeler fra sine himmelske hjem gjør at oppmerksomheten naturlig samler seg om spørsmål knyttet til synd og fromhet. Mangfoldige misforståelser holder seg med hensyn til hva som er dydig og hva som ikke er dydig; det rettskafne og det syndige. Ifølge Yogeshwar Krishn er mennesket som plages av vellyst og sinne som oppstår av åndelig uvitenhet og som har en umettelig

trang til sanselige gleder, den mest ynkelige synder. Med andre ord, begjær er den største synd. Vellyst og begjær, som holder til i sanser, sinn og intellekt, er syndens kildevell. Å vaske kroppen aldri så mye kan ikke gjøre den ren hvis lastefullhet lurar i sinnet.

Krishn slår fast at sinnet og sansene renses av konstant erindring om og resitasjon av navnet, stødig meditasjon og ved å oppgi seg selv foruten å yte oppriktige tjenester til en virkeliggjort, fullendt vismann som har fattet det innerste vesen, og Krishn ber Arjun i 34. vers i kapittel 4 om å utføre disse handlingene. Arjun formaner til å skaffe seg kunnskapen der all handling til slutt smelter sammen fra vismenn gjennom ærbødighet, forespørsler og uskyldige anmodninger. Denne bevisstheten om kunnskap om den høyeste åndelige sannhet fjerner all synd.

Den samme tanken uttrykkes på en annen måte i kapittel 13 når Arjun blir fortalt at mens vise menn som får del i fruktene av yagya, frigjøres fra all synd, vil den syndige som bare trakter etter tilfredsstillelse av fysisk begjær, aldri overleve på annet enn synd. Yagya er, som vi har sett, en viss meditasjonsprosess der alle innflytelser og inntrykk fra verden – både de besjelede og de ubesjelede – som er lagret i sinnet, blir redusert til ingenting. Gud er den eneste rest som blir igjen. Mens synd er det eneste som avler kropp, setter fromme handlinger en mann i stand til å erkjenne den utryddelige, evige essens, og da er Sjelen befridd for tvangen til å iføre seg enda en kropp.

Når utøvere av dydig handling blir kvitt onde og motstridende lidenskaper, settes en stopper for syklusen med fødsel og død, og Den øverste ånd tilbes med erklært besluttomhet. Krishn sier til Arjun i det 29. vers i kapittel 7: "De som er klar over Gud, Den øverste ånds identitet og den individuelle Sjel og over all handling, finn ly hos meg og streb etter frigjøring fra syklusen med fødsel og død." De som kjenner Krishn, og også de som kjenner Den øverste ånd som besjeler alle vesener, alle guddommer og yagya med sinn som er absorbert i ham, blir kjent med Gud i Krishn og forenes med ham for alltid. Fromhet er derfor det som får Jeget til å heve seg over fødsel og død og all ondskap slik at man kan kjenne den evige, uforanderlige virkelighet og forbli i den i all evighet. Ifølge

den samme logikk er den handling syndefull som tvinger Sjelen til å bevege seg rundt og rundt innenfor dødelighetens, sorgens og den åndelige sykdommens grenser.

Det sies igjen i kapittel 10 at det kloke mennesket som kjenner Krishns innerste vesen som den evige, øverste Gud uten fødsel og som hersker over hele verden, er fri for all synd. Det er bare den direkte sansning av Gud, som vi er blitt opplyst om, som frigjør Sjelen fra synd.

Vi kan derfor uttrykke det kort på denne måten: Mens det som bevirker gjentatte fødsler og død, er handlingen som beveger en mot Gud og avler den endelige ro, fromhet. Gode ting som sanndrøhet, livsopphold takket være eget arbeid, et kvinnesyn preget av kjærlig ærbødighet som er blitt ens egen mor til del foruten integritet - er dydens viktige ledsagere, og sann fromhet er selvfølgelig erkjennelsen av Gud. Menn som svikter troen på Gud, er en synder.

I den folkelige fantasien hører synd og helvete alltid sammen. Men hva er dette helvetet? Det er blitt ulikt beskrevet som en bunnløs slukt, et inferno og en underverden. Krishn har berørt uvitenhetens vesen og har påpekt i kapittel 16 at mennesker er villedet på forskjellige måter, sitter fast i tilknytningenes garn og er overdrevent glade i sanselige gleder. Dermed havner de i det mest besudlete helvete. Særpreget i dette helvetet belyses i det 19. vers i det samme kapitlet når Krishn sier: "Jeg fordømmer for alltid disse avskyelige, syndefulle og grusomme mennesker, de mest nedrige i menneskeheten, til usle fødsler." Uvitende og onde mennesker som er fylt av fiendtlighet mot Gud, er for alltid dømt til gjentatte fødsler i lavere livsformer. Når det gjelder det som fører til dette helvetet, slås det fast i det samme kapitlet at vellyst, sinne og grådighet, som alle virker ødeleggende på Jegets hellighet, er de tre portene til helvete. Det er disse ondene, mer enn noen andre, som utgjør den djevelske horde. Helvete, slik det visualiseres i Geeta, er nedverdiggelse til gjentatte fødsler i usle former.

Etter at vi har sett på de forskjellige, spredte trekk som utgjør Geeta, kan det nå være på sin plass å dvele ved det sammensatte synet på dharm som går fram av skriften. Det kan med rette hevdes at dharm, egenskaper og livsførsel som setter et menneske i stand til å realisere sitt Jeg, er det overordnede tema i Geeta. Ifølge Krishn

(2, 16-29) eksisterer det uvirkelige aldri, og det virkelige er aldri uten eksistens i noen tid. Alene Gud er virkelig, permanent, uforgjengelig, uforanderlig og evig, men han er hinsides tanke, usynlig og høyt hevet over sinnet. Handling er måten mennesket når fram til Gud på etter at han har undertrykt sinnet. Å sette denne framgangsmåten ut i livet er dharm, noe som er en tiltro eller en forpliktelse. Krish har sagt til Arjun i det 40. vers i kapittel 2: "Siden uselvvisk handling verken bryter ned frøet den oppsto av eller har noen uheldige konsekvenser, vil selv en delvis gjennomføring av dem frigjøre mennesket fra den dystre terror knyttet til gjentatt fødsel og død." Å utføre denne handling er altså dharm.

Denne utpekte handling er blitt delt opp i fire kategorier på grunnlag av den søkendes iboende evne. I det første stadiet, når mennesket legger ut på letingens vei etter en korrekt oppfatning av oppgaven, er han en Shudr. Men han opphøyes til en Vaishyas rang når hans grep om midlene blir fastere. På det tredje stadiet blir den samme søkende forfremmet til den enda høyere status Kshatriya når han får evnen til å motsette seg naturens konflikter. Oppvåkningen av sann kunnskap som formidles av stemmen til Gud selv og som gis en, evnen til å stole på denne Gud og bli som ham, forvandler den søkende til en Brahmin.

Dette er grunnen til at Krishn slår fast i det 46. vers i kapittel 18 at å engasjere seg i handling som er i harmoni med ens medfødte legning, er swadharm. Selv om den er underlødig, bør man foretrekke å frigjøre ens naturlige forpliktelse. Å utføre en verdifull handling er på den annen side uriktig og skadelig hvis det forsøkes uten å rendyrke evnen som tilsvarer den. Til og med å miste livet i fullbyrdelsen av ens medfødte kall er bedre siden kroppen bare er en klesdrakt, og ingen forandrer seg ved å iføre seg andre gevanter. Når den åndelige øvelsen tas opp igjen, fortsettes den fra samme punkt som den ble avbrutt på. Når den søkende på denne måten klatrer trinn for trinn, når han til slutt den udødelige tilstand.

Det samme understrekes igjen i 47. vers i det avsluttende kapitlet der det blir sagt at en mann når fram til den endelige frigjøringen ved å tilbe Gud ifølge hans medfødte tilbøyelighet. Med andre ord – å huske og meditere om Gud etter den påpekte framgangsmåte, er dharm.

Men hvem er mennesker som har rett til denne åndelige disiplin som kalles dharm? Hvem har det privilegium å nærme seg den? Krishn kaster lys over dette problemet og sier til Arjun at selv det usleste menneske blir dydig hvis han tilber ham (Krishn) – den ene Gud – med målbevissthet, og hans Sjel smelter da sammen med Gud som er den endelige virkelighet og dharm. Ifølge Geeta er altså den mann from som utfører den utpekte oppgaven i tråd med sine medfødte egenskaper for å virkeliggjøre Gud.

Arjun rådes til slutt til å kaste vrak på alle sine andre forpliktelser og søke tilflukt i Krishn. Det mennesket som er fullstendig hengiven den ene Gud, utstyres med fromhet. Å vie seg til Gud på denne måten, er dharm. Prosessen som gjør at Jeget settes i stand til å nå fram til Det øverste vesen, er dharm. Bevisstheten som kommer til vismenn etter deres hunger etter forening med Gud, er blitt kvall fordi de har nådd det endelige stadium, er den eneste virkelighet i hele skapningen. Vi må altså søke tilflukt til disse opplyste og vise menn for å lære hvordan vi kan ta oss fram på veien som fører til den endelige lykksalighet. Denne veien er den eneste, og å legge ut på den er dharm.

Dharm er en forpliktelse – en hellig tillit. Den er gunstig, og sinnet som hengir seg til denne oppgaven, er også ett og forent. (2,41). Å tilby sansenes funksjon og livets virkemåter – yogs ildvind – selvbeherskelse styrket av kunnskapen om Gud, er dharm. (4,27). Når selvkontroll er identisk med sjelen, er åndedrettets og sansenes virkemåter fullstendig brakt til taushet, kreftene som vekker lidenskaper og kreftene som fører en til Gud, smelter sammen til én i Jeget. Erkjennelse av Gud er den sublimе kulminasjon i denne åndelige prosessen.

Lykksaligheten som tilbys av Geeta, er belysningen av Guds skjulte sannhet – for opplysning i hele menneskeheten. Det finnes ingen skoler med gir instruksjoner om vellyst, sinne, grådighet og villfarelse til sine elever. Likevel finnes det ungdom som er mer vel bevandret i disse lastene enn de eldre. Hva kan Krishn lære oss i denne forbindelsen? En gang i tiden ble elever innviet i Ved og opplært i krigskunst – bueskyting og bruk av stridsøkser. Men ingen er interessert i å lære disse tingene i dag fordi vi lever i en tidsalder med automatiske maskiner og selvdrevne våpen. Hva kan Krishn si om disse tingene? Hvilke regler

kan ha sette opp for det utvendige, fysiske liv? I gamle dager ble yagya utført for å få det til å regne, men i dag gjør vi det med mekaniske hjelpemidler. Tidligere var avlingene nesten helt avhengige av regn, men nå har vi kunstig vanning, og vi har den mye oppskrytte "grønne revolusjon". Hva kan Yogeshwar si om alt dette? Her har vi grunnen til at han har åpent innrømmet at menneskets fysiske liv, som er bundet til og begrenset av naturens egenskaper, vokser og forandrer seg alt etter omstendighetene. Det er disse egenskapene som bestemmer de forskjellige formene for ytre liv. Kunnskapen om den fysiske verden har vokst enormt og forgrenet seg mange ganger. Men det finnes en realitet som overgår all denne fysiske kunnskapen, Den er alltid der hos hver eneste en av oss, men uheldigvis vet vi det ikke. Vi kjenner den ikke, og vi kan ikke erkjenne den. Det er hukommelsen, bevisstheten, om denne sublime realiteten som glir ut av Arjuns tanker, men dette vekker han til live igjen ved å lytte med hengivenhet til Krishns hellige budskap som er tatt vare på i Geeta. Erindringen som dukker opp hos Arjun, er erindringen om Gud som har tilhold i alle hjerters rike, men samtidig er så langt unna. Det er alle menneskers håp å nærme seg denne Øverste essens, men han vet ikke hvordan. Så beklagelig det er at vi kjenner alle andre framgangsmåter, men er uvitende om denne ene, unike veien som fører oss til den endelige lykke! Dette uvitenhetens slør ligger så tykt over oss at sinnet ikke klarer å trenge gjennom det og finne fram til sannheten. Yogeshwar, som kjenner menneskets innerste hemmeligheter, er klar over uvitenheten som ligger som en tett kappe over menneskenes sinn, har i sin uendelige nåde belyst den skjulte sannhet i Geeta slik at vi alle skal bli opplyste. Når det gjelder språket hans lære er bevart i, er det så enkelt, direkte og klart at ingen leser verken kan fordreie det eller oppleve noen vanskeligheter med å forstå det. Framgangsmåten Krishn har avdekket for å nå fram til den endelige essens, er Geetas mest verdifulle og virkelig uvurderlige gave til hele menneskeheten. Geeta rommer den åndelige formanings som er komplett på alle måter. Denne formaningen finnes også i Ved, og de er blant de mest subtile av hellige bøker. Upanishadene er utdrag fra dem. Og Geeta, "Herrens sang", rommer essensen av dem alle.

Siden et avsondret liv, beherskelse av sansene og konstant refleksjon og meditasjon er viktige forutsetninger for den foreskrevne handling, blir det ofte spurt om hvilken nytte Geeta kan ha for familier. Det blir som å si at Geeta bare er for asketer – for mennesker som har fornektet verden og alle ting. Men dette er ikke riktig. Selv om Geeta først og fremst er for personer som følger den åndelige søkens vei, er den også i høy grad for dem som håper å kunne gå den. Denne åpenbaringssangen er for alle mennesker, og den er spesielt gagnlig for familier – for menn og kvinner som har familie og som strever for å livnære den. Slike individer befinner seg nemlig på et punkt der handling begynnes.

Krishn sier til Arjun at det første skritt i uselvvisk handling aldri blir ødelagt. Selv om forsøket er beskjedent, betyr det frigjøring fra redselen for fødsel og død. Hvem kan forvente at en overarbeidet og bekymret familiefar kan gjøre annet enn å handle på en beskjedent måte? Han har så liten tid å bruke på oppgaven. Arjun blir fortalt i 36. vers i kapittel 4: "Selv om du er den mest nedrige synder, vil kunnskapens ark føre deg trygt over ondskapen." (4.36) Hvem er den største synderen, mennesket som ustanselig er opptatt av åndelig søken eller mennesket som bare overveier å gi seg i kast med det? Garhastya-ordenen – husfarens orden – er stadiet som markerer begynnelsen på handling. I kapittel 6 spør Arjun Herren: "Hva blir slutten, O Krishn, for den svake tilbedende med et ustabilt sinn som har veket av fra uselvvisk handling og som derfor ikke opplever den endelige sansning som er resultatet av yog?" Er det slik at dette villedete mennesket uten ly blir oppløst som spredte skyer og frarøves både Gud-erkjennelse og verdslige gleder? Krishn fortsetter da med å forsikre sin venn og elev om at dette ubesluttomme mennesket som avviker fra yog, ikke blir ødelagt, for den som har utført gode gjerninger, kommer aldri til å angre på det. Med sin sanskar blir et slikt individ enten født i huset til et edelt menneske eller blir tatt opp i familien til en opplyst yogi. Et slikt menneske blir dermed på begge måter ført inn i tilbedelse, og når han eller hun gjennomgår flere fødsler, nås den endelige tilstand. Alt dette er mer relevant for et familieoverhode enn for noen annen. Blir ikke en person faktisk gjenfødt som familieoverhode på grunn av avviket fra Den uselviske handlings vei? Og denne tilfeldige

fødselen er det som gir dette individet en tilbøyelighet i retning av åndelig søken og tilbedelse. I denne sammenhengen sier Krishn videre i det 30. vers i kapittel 9: "Selv om et menneske med den usleste livsførsel tilber ustanselig, er han verdig til å bli ansett som en helgen fordi han er et menneske med sann beslutsomhet.» Hvem kan ha sunket dypest, mennesket som allerede er opptatt av guddommelig tilbedelse eller mennesket som ennå ikke er blitt innviet i prosessen? Også kvinner, Vaishya og Shudra som de uvitende påstår er av lavere fødsel, lover Krishn i 32. vers i det samme kapitlet, når fram til det øverste mål ved å søke tilflukt i Gud. Det som her loves, gjelder altså for hele menneskeheten – hinduer, muslimer, kristne og alle andre, menn og kvinner. Til og med personer med en syndefull livsførsel kan oppnå endelig frigjøring ved å finne ly hos Gud. Et familieoverhode er ikke nødvendigvis et syndefullt menneske. Den ordenen han tilhører er, som vi allerede har sett, utgangspunktet for handlingen som foreskrives i skriften. Når familiefaren klatrer høyere, skritt for skritt, vil han også nå yogiens tilstand og bli en del av Det øverste vesen, og da vil hans form bli, som Yogeshwar Krishn sier, Guds form.

Geeta er altså for den fromme eremitt, for familieoverhodet og for hele menneskeheten. Manges vismann har, i likhet med Maharshi Patanjali, belyst framgangsmåten isolert fra spørsmål knyttet til sosial orden og organisering som avler den største lykksalighet. Også Yogeshwar Krishn mener at dette er mer gagnlig. Dessuten er hans budskap bare beregnet på fortjente elever. Han minner Arjun om og om igjen på at han har meddelt ham kunnskapen fordi han er hans kjærlige hengivne og fordi han (Krishn) vil ham vel. Denne kunnskapen er den mest hemmelige kunnskap – hemmelig fordi den bare er beregnet på mennesker som er åndelig forberedt på den rette måten. Arjun får derfor beskjed om at før han gir denne kunnskapen videre til et annet menneske, må han, hvis dette mennesket ikke er en sann hengiven, vente til han er penset inn på den forordnede vei. Å følge denne advarselen når denne mest mystiske kunnskap skal gis videre, er avgjørende viktig, for denne kunnskapen er det eneste hjelpemidlet til å nå endelig frelse. Og Geeta er en systematisk beretning, slik Krishn uttrykker det, om transcendentale kunnskaper.

Hellige bøker er nyttige på samme måte som monumenter og steder som minner oss på idealene og prestasjonene til en eller annen avdød vismann. De forteller oss om den dynamiske åndelige prosess som Yogeshwar Krishn kaller den foreskrevne handling slik at vi kan kjenne til den og være tilbøyelige til å gjennomføre den. Hvis vi skulle glemme dette enkelte ganger, kan vi gå tilbake til disse bøkene og gjenoppfriske hukommelsen vår. Men disse hellige bøkene hjelper oss absolutt ikke hvis vi bare drysser riskorn og sandeltre på dem og setter dem tilbake i bokhyllen igjen. Et edelt verk som Geeta er en markør – et tegn – som viser oss den rette vei og gir støtte helt til det tidspunkt da reisens mål er nådd. Men når hjertet først har grepet det, blir selve målet forvandlet til en bok. Det er ønskelig å høyakte edle minner, men en blind tilbedelse av dem er foraktelig.

Når det gjelder denne framstillingen, kalles den Yatharth Geeta fordi den er et forsøk på å belyse meningsinnholdet i Krishn i det rette perspektiv. Geeta formidler betydningen av sann frigjøring, og boken hviler i seg selv. Det finnes ikke et eneste punkt i den som kan gi grunnlag for tvil. Men siden den ikke kan fattes på et intellektuelt nivå, kan det oppstå noe som ser ut til å være tvil. Hvis vi ikke klarer å forstå deler av Geeta, kan vi fjerne tvilen slik Arjun gjorde det ved å sitte med hengivenhet hos en vismann som har sanset og erkjent det innerste vesen.

OM SHANTI! SHANTI!! SHANTI!!!

En appell

Denne "**Yatharth Geeta**" er ment å skulle gi deg den edleste preken holdt av Yogeshwar Shri Krishn i "Shreemad Bhagwad Geeta". Den inneholder en skildring av en vismann som har nådd fullendelsen, av denne Øverste Sjel som har tilhold i våre hjerter.

Å forsøke å bruke Geeta med kyniske baktanker bør unngå hvis vi ikke vil bli lokket bort fra å få kjennskap til våre mål og veiene. Gjennom et hengivent studium av Geeta kan hele menneskeheten lykkes i sine forsøk på å oppnå velvære. Men selv om mennesker bare forstår en liten del av den, kan de være sikre på å nå fram til den endelige salighet. For ethvert framskritt som gjøres på denne veien, er aldri forgjeves.

– Swami Adgadanand

PREFACE OF EACH CHAPTER IN AUDIO CASSETTES

1. The GEETA, a complete message in itself, of reverence and dedication to one Supreme Spirit, is an open invitation for sacredness to all. Whether rich or poor, of noble birth or unknown parentage, a virtuous person or a sinner, a woman or a man, chaste or extremely sinful, residing anywhere in the universe all are entitled to gain entry in it. The Geeta specifically stresses on the upliftment of these embroiled or caught up in the bondage of worldly affairs towards an ennobling and liberating spiritual path, whereas those who are virtuous are already engaged in the ordained action and meditation. That precious and universal teaching is presented herein.
2. Scriptures are created with two main objectives. One is to protect the social order and the culture, in which the people could follow the footsteps of their noble ancestors. The second is to ensure that people can gain ultimate, eternal peace.

Such scriptures as the Ramayan, the Bible, the Quran, and so on, deal with both these aspects. But, because of the material viewpoints held by most people, they tend to adhere only to those that are of immediate social use. In the spiritual texts, also, we find many references to useful social practices, confirming their relevance. Therefore, Sage Ved Vyas, while writing the Mahabharat, the epic within which the Geeta is an inherent part, had clearly referred to social as well as spiritual matters. However, in the Geeta itself, there is not a single verse that is concerned with the sustenance of physical life or the propagation of social or religious conventions, rites or customs. This was to ensure that people should not mix up dogmas into something, which is meant for universal and timeless well-being. This divine Geeta is presented exclusively in terms of timeless spiritual roots and concepts.

3. The Geeta was never intended for any specific individual, any specific caste, religion, path, place, time or for any conventional culture. It is a universal and eternal spiritual treatise. It is enduringly and most relevant to every nation, every religion,

every living being. In fact, it is meant for everyone, everywhere. The Geeta is a scripture that is meant for the entire human race as a spiritual textbook.

Is it not a great honour and blessing for each of us then, that this Geeta can be our own personal, spiritual textbook?

4. The most venerable Bhagwan Mahavir, the founder of the Jain religion, as well as his contemporary Bhagwan Buddha, both of whom were completely God-realized, each in their separate teachings reflected the essential message of the Geeta to the people in folk languages.

“The Soul alone is the truth, and Self-realization may be attained with total restraining of the mind and senses’. This is the essential message conveyed by the Geeta.

When Lord Buddha stated that the same essence alone is universal and eternal, he reinforced this essential teaching of the Geeta.

Not only such a teaching from Lord Buddha, but whatever essence has been professed as universal teachings in the name of religion, or spirituality such as One Universal God, Prayer, Repentance, Penance and so on, are all teachings found to be contained within the Geeta itself, the original seed scripture of mankind. Here, then, in YATHARTH GEETA, these same lessons, coming straight from the spoken words of Swami Shree Adgadanand, are being presented to the world at large in the form of audio cassettes, so that the whole human race can benefit from this universal wisdom.

5. Among the folktales of India, there is a story that Aristotle- one of the great Greek philosopher and men of wisdom like Socrates had instructed Alexander the Great to bring back with him from India, a country that was well-known for its spiritual masters, a copy of the Shreemad Bhagwad GEETA as the guru-like embodiment of the spiritual knowledge of the accomplished sages.

The essential concept of one single God as the Ultimate Reality taught in the GEETA, has been propagated in different languages

at different times around the world by such "great masters as Moses, Jesus and numerous Sufi Saints also. Due to language and cultural differences, it can appear that the teachings of great masters are differentiated- but indeed, their essence is identical to the wisdom conveyed by Krishn to Arjun in the GEETA. As such the GEETA is indisputably a spiritual textbook for the entire human race.

By presenting the essence of YATHARTH GEETA, Swami Adgadanandji has made an invaluable contribution to all of mankind. The transformation of this text into the form of audio cassettes has been done by the courtesy of Sri Jitenbhai.

6. Every religion all over the world, can be seen as the distant echo of the Shreemad Bhagwad Geeta. By listening to the lessons conveyed by Swami Shree Adgadanandji in the 'YATHARTH GEETA', Sri Jitenbhai, who was born in the Jain religion, decided that those lessons must be made popular through audio cassettes. Such a decision came out of a realization that the essence of the GEETA'S teachings has found its place within the lessons throughout history taught by accomplished teachers such as Mahavir, Gautam Buddh, Nanak, Kabir and others. These cassettes of the Geeta are being presented for Self-realisation for seekers everywhere.

Not only such a teaching from Lord Buddh, but whatever essence has been professed as universal teachings in the name of religion, or spirituality such as One Universal God, Prayer, Repentance, Penance and so on, are all teachings found to be contained within the Geeta itself, the original seed scripture of mankind. Here, then, in YATHARTH GEETA, these same lessons, coming straight from the spoken words of Swami Shree Adgadanand, are being presented to the world at large in the form of audio cassettes, so that the whole human race can benefit from this universal wisdom.

7. At the time when the Geeta originated, thousands of years ago, mankind did not learn to identify itself through the separate, different religions, which evolved subsequently, but through such universally agreed upon sacred scripture and holy

books as the Ved and the Upanishad in India. In those days, there was only one spiritual treatise that was acknowledged as containing the essence of all Upanishads, the SHREEMAD BHAGWAD GEETA, literally translated, the "Song of God". In this sense, the Geeta is an essential treatise- that is, one containing the essence- for gaining deliverance and prosperity.

When compared to reading scripture for learning, it is always more profitable to listen to it. Because of the clear pronunciation and intonation, listening to the spoken text lends itself to better concentration and comprehension. This is the essential purpose behind presenting the Yatharth Geeta, the Geeta in its True Perspective, through audio cassettes.

By listening to these audiocassettes, even our children can benefit by absorbing the noble culture of the Supreme Being. The atmosphere surrounding each of our own households shall reverberate with the spiritual echo of the "Bhagwad Geeta", the "Celestial Song", like a sacred grove.

8. That home where God is not being discussed is a cemetery. In today's world- even though they do have some inclination towards Self-realization in the Supreme Spirit, most people feel themselves unable to take time out to perform worship and meditation. In such a situation, if the message of the Geeta can reach out to every nook and corner of the world, it shall sow the seeds for universal well-being, peace, and prosperity. The divine words of God shall, through these cassettes, deliver the divine message of God contained in the "Bhagwad Geeta", which translates in English as the "Song of God" or the "Song Celestial". And this is the very essence of a worshipful foundation for the liberation and ultimate happiness of all beings.
9. We make sure that our children are well educated so that they shall be inculcated with noble culture. People tend to believe that noble culture is that which shall ensure a decent livelihood and solve the problems of daily living. Very few, hardly anyone, has their attention turned towards God. Many people even have sufficient material wealth that they perceive no need at all for calling upon God (as the noble Arjun did in the Geeta to

his friend and charioteer, the accomplished sage Krishn). In the end, though, all material wealth and seeming security is perishable. At the time of death, even though they were attached to those things, people still have to leave them behind. Given this undisputed reality, the only path open to any of us is to understand during our lifetime, while we are still in our body, the ways to move towards the Supreme Being. This is the essential purpose that is being transmitted through these audio cassettes of Yatharth Geeta.

10. Whatever religions and religious sects exist in this world, were all formed in the name of some enlightened soul by some group of dedicated followers. The secluded spots that the noble sage had chosen for his meditation in the later years, have now become pilgrimage centres, ashrams, monasteries, temples and churches, where in the name of those sages and for earning their living, people engage themselves in various practices, ranging from simple livelihood to extreme luxury. Accomplished sages are always put on pedestal, but no one can attain the stage of accomplishment simply by putting themselves on a pedestal or being put there by devotees. That is the reason, that dharm has always been the field of an authentically realised sage, a true, accomplished teacher.

The GEETA, the "Song Celestial" in Sir Edwin Arnold's translation, is undoubtedly a scripture. It is the actual teaching of the Supreme Spirit as manifested through the personage of Yogeshwar Lord Sri Krishn, a realized sage and accomplished teacher. These eternal truths and the true essence of the same sacred verses of the timeless dialogue between the accomplished teacher, Krishn, and the devoted and noble-hearted spiritual seeker, Arjun, are being relayed to you in their pure form and innate clarity through these audio cassettes of **Yatharth Geeta**.